

DECALOGUL

Decalogul sau cele zece porunci (*deca* = zece și *logos* = cuvânt) este o sinteză a întregii Legi a Vechiului Testament și îl găsim în Sfânta Scriptură la *Ieșire capitolul 20* și în *Deuteronom capitolul 5*.

Aceste porunci au fost date de Dumnezeu lui Moise pe Muntele Sinai cu circa 1200 de ani înainte de Hristos. Decalogul a fost scris pe două table de piatră și dăruit oamenilor de Însuși Dumnezeu, nefiind supus schimbărilor timpului, comportamentului sau viciilor umane.

Dumnezeu a voit să sape în piatră Decalogul pe care l-a săpat de la început în conștiința fiecărui om. De ce? Ca să vedem mai bine, mai limpede, mai sigur ce purtăm în noi înșine. Fiindcă voința ne este slabă, poruncile lui Dumnezeu ne provoacă repulsie, așa cum lumina devine insuportabilă când ochii ne sunt bolnavi. Dar Dumnezeu este iubire, iar poruncile Lui nu sunt o îngrădire, o înăbușire a libertății, ci dimpotrivă, garanția libertății. Dacă-L iubim pe Dumnezeu, păzim poruncile și nu le simțim povara.

1. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Care te-am scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!

2. Să nu-ți faci chip cioplit și nici asemănare a vreunui lucru din câte sunt în cer, pe pământ, și în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești lor!

3. Să nu iei numele Dumnezeuului tău în deșert.

4. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești!

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ.

6. Să nu ucizi!

7. Să nu fii desfrânat!

8. Să nu furi!

9. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!

10. Să nu dorești casa aproapelui tău; să nu dorești femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, ... și nimic din câte are aproapele tău!

Orășelul uituc

Odată, într-un orășel ca atâtea altele, începură a se petrece lucruri ciudate. Copiii uitau să-și facă temele, nimeni nu mai saluta pe nimeni. Poarta bisericii rămânea închisă. Clopotele nu mai sunau. Nimeni nu-și mai amintea rugăciunile.

Ba chiar într-o luni dimineată, un învățător își întrebă elevii:

- De ce n-ați venit ieri la școală?

- Pentru că ieri a fost duminică, iar duminica nu se fac ore.

- Dar de ce? Întrebă învățătorul.

Copiii însă nu știură ce să răspundă.

Se apropia Paștele. Oare de ce se fac aceste pregătiri? De ce se înnoiește totul? Nimeni nu mai știa de ce.

Doi prieteni s-au certat până au răgușit.

- Acum nu mai am nici un prieten, se gândeau fiecare dintre ei în ziua următoare, neștiind ce să facă.

Orășelul devenea tot mai cenușiu și mai trist. Lumea era tot mai egoistă și mai lacomă.

- Mi se pare că am uitat ceva important, spuneau mereu cu toții.

Într-o zi, printre acoperișuri, suflă un vânt puternic, atât de puternic încât a urnit clopotele bisericii. Cel mai mic dintre ele a început să bată. Pe neașteptate, lumea se opri în loc și privi spre cer. Un om strigă în gura mare ceea ce era pe buzele tuturor:

- Iată ce am uitat ... am uitat de Dumnezeu!

Porunca I ne arată că există un singur Dumnezeu, Creatorul lumii și purtătorul nostru de grijă și doar pe El trebuie să-L cinstim, adorându-L.

Cine încalcă această poruncă? Cel ce se închină la idoli; cel ce cu știință și voință crede altfel decât învață Biserica Ortodoxă (ereticul); cel ce se leapădă de învățătura creștină (apostat); cel ce nu ascultă de rânduielile cuprinse în canoanele Bisericii (schismatic); cel ce e stăpânit de credințe deșarte (superstiții) și aleargă la tot felul de descânțece, vrăjitorii, chemarea spiritelor celor morți; cel ce crede că oricât ar păcătui, Dumnezeu îl va ierta, precum și cel ce-și pierde nădejdea în iertarea lui Dumnezeu și de aceea nu se mai ostenește pe calea binelui; cel ce se iubește pe sine mai mult decât pe Dumnezeu.

Trebuie să credem numai în învățătura Bisericii Ortodoxe, cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, așa cum mărturisim în *Crez*.

